

LADIK KATALIN VERSEI

PEER GYNT RAGADOZÓ MADARAKKAL

Kövem, le, oda, hadd figyelek morájára!
Bezárom a ketrecet, kulcsát a kútba dobom.
Ha! Villant a mélyből: wer bist du?
Zajtalan tágul a seb — táj messze északon.
Mélyezüst áramlata bezárja a szörnyeket éjszakára.
Mégis különös: ma milyen sokára
Kel fel a nap. Ideje kiszabott.
Egy ember! Ki ő? Mi ő?
Ő: önmaga.
Ugrik egyet. Oda be! Oda be!
A ketrecbe vissza! Csodálatos, ragadozó kabátok
Nyalogatják nagy, zöld sebeit.
Két kabátujj között, ahol a szárnyak ernyedten szétválnak,
Üldözője vigyorog rá.
S ő vijjogva fölrepül
Combjai közé szorítja,
Szárnyal vele, zuhan vele.

FÉNYES VADÁLLATKÉNT SZISZEG, DE NEM ÉG EL

Fújják, míg lángra nem lobban,
Hosszú körmű kéz nyúlik ki belőle,
Egy kidőlt fára zuhan,
S már-már elviselhetetlen a gyönyör,
Mely asztrálestét égeti.

Esőkabátban, ködszerű halmazállapotban várakozik,
Míg végre, tüzes szegekkel, emberek jönnek,
Saját nedves szárnyaira keresztre feszítik,
Szárz fűcsomókból készült máglyára vetik.

RÁNCOS, HAJA FESTETT ÉJSZAKA

Az angyal a nyugati ablakban ül.
Én a tükörben.
A sátán a szemközti falon ragyog.

MICSODA BÜVÖS TEHER

Micsoda bűvös teher ez a rettentő zsák!
Liget: kiégett, keserű madarak.
Tó: habzó ebek.
Felhő: megvakult tükör.

A MÁSODIK PATAKOT ÁTUGORVÁN

A nap távol volt már,
Sikertelenül próbálkozott behatolni a kislányba.
Alice dermedt szájjal, fagyott körmökkel nézett fel rá.
Téli tündér nyúlfülekkel?
„Vigyázzon, lefelé tartja!”
Erre eliszkolt, lógó farokkal,
Állkapcsai között a huncut kisasszonnyal.